

[Bjørn Elmquist]

udvidelse af varetægtsfængslingen i Danmark. Der er sågar folk, der klapper i hænderne, når jeg siger dette. Til dem må jeg sige, at det mener jeg er en misforståelse, det ville være en misforstået kritik. Der henvises til en konvention og en resolution fra Europarådet.

Sammenligner jeg forholdene i Danmark med forholdene i andre vesteuropæiske lande på dette område, er jeg ikke et sekund i tvivl om, at Danmark allerede nu lever op til sine internationale forpligtelser, og jeg mener også, at vi ville leve op til disse internationale forpligtelser, hvis vi vedtog den styrkelse, den stramning af reglerne på området, som justitsministeren har foreslået.

Der tales på dette område, som om det er en rent administrativ frihedsberøvelse, der finder sted. Det er ikke korrekt. Det er et spørgsmål, der forelægges en dommer, og det er afgørelser, som træffes af en dommer ved kendelse. Der sker altså i disse tilfælde ikke fængsling eller tilbageholdelse af personer, uden at en domstol er involveret.

Jeg beklager meget, om det ikke vil være muligt at få et flertal for dette forslag.

Ebba Strange (SF):

I SF synes vi, det er et underligt forlig, der er indgået mellem socialdemokratiet og regeringen med hensyn til isolationsfængsling. Det er, som om man har taget disse isolationsfanger og sjusset sig frem til, hvor længe de skal have lov at sidde der. De radikale har engang foreslået 1 måned, så foreslog regeringen 3 måneder, og nu ender man altså med at foreslå 2 måneder. I allersidste øjeblik får man det ændret til 8 uger – som om det skulle hjælpe ret meget på de 2 måneder.

Det korte af det lange er, at åbenbart alle i denne sal nu endelig erkender, at det at isolere varetægtsfanger er en indgriben, som skader de pågældende psykisk og fysisk. Ellers ville et flertal næppe have stillet det ændringsforslag, hvis ikke det var, fordi man indså det. Derfor må vi stadig væk i socialistisk folkeparti betragte det som det eneste konsekvente at sige nej til totalisolationen og sige: o.k., vi ved, at det kan give nogle efterforskningsmæssige problemer, det kan give nogle bygningsmæssige problemer, dem må vi så give os til at kigge på og give os til at

løse, men nu holder vi op med at isolere varetægtsfangerne fuldstændigt.

Der skal ikke være nogen som helst tvivl om, at vi i SF vil fortsætte bestræbelserne for at skaffe det politiske flertal for at få isolationsbestemmelserne ophævet. Vi vil fortsat blive ved med at bede om at få regelmæssige redegørelser, helst en gang om måneden, om, hvor mange der sidder isoleret, og hvor længe de sidder. Sagen er nemlig, at det er højest usandsynligt, at den indskrænkning til de 2 måneder vil komme til at betyde ret meget, idet man udtrykkelig undtager folk, der er sigtet for en forbrydelse, der kan give op til 6 års fængsel, og det er f.eks. hele narkoområdet. Hvis man kigger på de statistikker, som vi løbende har fået i retsudvalget om, hvor meget isolationsfængsling bruges, kan vi se, at af dem, der har siddet isolationsfængslet i mere end 2 måneder, er over 80 pct. sigtet for narkotikaovertrædelser. Det vil sige, at de stadig væk kan isoleres ud over de 2 måneder. Derfor er det efter vores opfattelse ikke sandsynligt, at indskrænkningerne vil betyde særlig meget i praksis.

Der er en ting til, jeg lige vil sige om isolationen. Når f.eks. vi fra socialistisk folkeparti og andre fremhæver de menneskeligt set skadelige virkninger af isolationsfængsling, bliver der altid sagt, at »det ved vi ikke nok om; selvfølgelig har folk ikke godt af det, men skadevirkningerne er nok ikke så slemme, som I gør dem til«. Vi har fået et vægtigt materiale fra Retspolitisk Forenings isolationsgruppe, og det sætter man fra myndighedernes side også spørgsmålstegn ved.

Imidlertid fremgår det af betænkningen om isolation af varetægtsarrestanter – det er betænkning nr. 975 fra 1983 – at overlæge Hans Ehlers, som er overlæge ved de københavnske fængsler, faktisk har et omfattende materiale, som belyser spørgsmålet om psykiske og fysiske reaktioner på varetægtsfængsling. Materialet skulle kunne bruges til en videnskabelig belysning af de problemer, vi står med, både når det drejer sig om varetægtsfængsling generelt, og når det drejer sig om isolation af varetægtsfanger. Materialet er imidlertid endnu ikke opgjort, og jeg vil godt spørge justitsministeren, om der er en mulighed for, at vi kan få det materiale bearbejdet og opgjort, så vi, næste gang vi skal til at diskutere disse sager – det kommer vi jo